

A la rectoria de la parròquia de Sant Salvador, situada en la llinda del que fou la denominada Cobertera, des d'on es contempla la clotada del riu Ripoll, és on em reuneixo amb Mn. Sotorra. Un sacerdot que imparteix la seva fe senzillament, exemplarment... Un sacerdot amb el qual dóna goig parlar de l'humà i del diví...

Fent una ullada al seu curriculum vitae, direm que va néixer el 1929, a Sabadell. Féu el batxillerat a l'Escola Pia. A la Llibreria Sabadell, bressol comercial de la família des de la postguerra, col.laborà amb els seus germans, Pere i Montserrat; ingressà al Seminari Major; s'ordenà sacerdot a Barcelona el 1960; fou professor al Seminari Menor a la Conreria; nomenat rector a la parròquia de Gràcia de Sabadell (1968); formador al Seminari Menor (1970); el 1978, capellà custodi del Santuari de la Mare de Déu de la Salut, alternant amb l'administració al Seminari Menor; rector a la parròquia del Santíssim Salvador de Sabadell i Capellà de la Salut...

Aquesta seva vocació ve germinada des d'una família cristiana. El seu pare, metge, fou una víctima dels incontrolats milicians de l'inici de la nostra guerra incivil 1936-39. Fou un màrtir.

El nostre personatge, ja als catorze anys freqüentava la Congregació Mariana i a la seva parròquia de la Puríssima fou un militant de l'Acció Catòlica (branca joves). "Totes les activitats respiraven un gran respecte per les persones i les coses", explica. "I al costat d'activitats culturals, formatives i d'esbarjo hi havia la preocupació de dotar-nos d'uns ideals que donessin sentit a la nostra vida. De posar-nos al servei dels

semblança

MN. Jordi Sotorra Garriga

Joan Cuscó i Aymamí

FOTO GRIFF IMATGE

altres. A defugir d'una vida banal, egoista i sense compromisos." I afegeix:

-Aquest ambient penso que va ser decisiu a l'hora de decidir el meu futur de servei als altres. En el meu cas en el ministeri sacerdotal. Un es prepara i es presenta. És el temps del Seminari. La vocació estrictament és el moment en què el bisbe et crida el dia de l'ordenació sacerdotal i t'incorpora al presbiteri diocesà.

-I bé, mossèn Sotorra, com està la Religió actualment?

-L'home és un animal religiós. El conjunt de creences i pràctiques que tenen per objecte retre culte a la divinitat depèn en bona part de l'entorn cultural de la persona. En el nostre món occidental es nota un descens de la pràctica de la religió en canvi hom constata un augment de les sectes. L'home se sent limitat i si pensa una mica ha d'acceptar un ser superior.

-A Sabadell hi ha hagut alguns sacerdots que van destacar en el seu temps. Recordem-ne alguns: Sardà i Salvany, Mn. Lluís Carreras, Mn. Gaietà Clauselles, Mn. Josep Cardona, Mn. Ernest Mateu, Mn. Camil Geis...

-L'home és fruit del seu temps. Sovint els obstacles són un repte i un estímul que ajuda al creixement de la persona i provoca que doni tot el millor de si. Les èpoques de lluita i confrontació generen persones valuoses. En temps d'atonía tot és més gris.

-Allò de "Catalunya serà cristiana o no serà", fou una premonició?...

-Penso que és una afirmació que cal tenir en compte. Catalunya té arrels cristianes com diuen els bisbes de Catalunya en el seu document de 1985. No seria dolent pel país refer i reviure els grans ideals que han ajudat a fer realitat Catalunya.

-Les vocacions religioses han seguit disminuint i ara tal vegada està estacionària o segueix descendint.

-Les vocacions responen sovint al nivell de pràctica religiosa d'una societat. Pel que fa referència sovint a Catalunya segueix disminuint. Al costat d'això hi ha altres països de cristiandats més joves, penso en l'Amèrica del Sud i a l'Àfrica, on hi ha augment notable de vocacions sacerdotals i religioses.

-La Fe, així en majúscula, s'està apagant?

-L'expressió externa de la Fe en un món materialitzat i secularitzat queda amagada. Això no vol dir que l'home no continuï sentint la seva limitació en el seu interior i la necessitat d'un ser superior que d'alguna manera guïï la seva vida. Sèneca, el filòsof, parlant dels ateus diu que a la nit "dubten". També és veritat que hi ha pobles que mantenen certes manifestacions externes de Fe com és ara pelegrinatges i processons que cal jutjar des de dintre amb respecte i evitant els judicis superficials.

-L'assignatura de la religió a les escoles s'ha declinat en gran part. Tal vegada significa només que està passant un cicle?...

-Impartir l'assignatura de la religió depèn de la ideologia del centre docent i també l'interès dels pares dels alumnes. En el nostre entorn cultural si els pares ho sol·liciten el centre ha de programar-la. Sovint, pel desco-neixement de la normativa o pel desinterès dels pares i també perquè complica una mica l'organització de l'escola queda eliminada i marginada.

-És evident que els denominats i declarats valors eterns estan a la baixa... Que la societat viu una regressió moral... El dimoni té altres formes i presències en la nostra societat... Doneu-nos, sisplau, la vostra opinió.

-L'escala de valors canvia segons l'època i els llocs. Al costat d'un extraordinari progrés tècnic i científic no sembla que hi hagi hagut un progrés equivalent en les relacions humanes. Des de Caïn i Abel no hem avançat gaire. Hi ha avui les mateixes passions de sempre.

-Els sermons ja han passat de moda, dic jo...

-Ningú no neix ensenyat. Tots hem de ser instruits. La Fe entra per les ore-

lles diu sant Pau. Els sermons no han passat de moda. Però seria molt interessant que el sermó anés acompanyat d'un bon testimoni de vida. Crec que el món actual està cansat de paraules i desitja testimonis.

-Els consells de l'experiència ja no es gasten... O vaig errat?...

-Potser en altre temps l'experiència era més acceptada. Segurament en funció de la confiança generada. Avui les noves generacions per la seva actitud crítica respecte el món dels grans intenten prescindir de consells i directrius. És clar que hi ha les excepcions que confirmen la regla.

«L'expressió externa de la Fe en un món materialitzat i secularitzat queda amagada.»

FOTO PERE MONISTROL

-Hom es qüestiona si, malgrat els avenços científics, la Humanitat està en un procés de regressió o bé d'evolució?...

-En la mesura que no hi ha progrés moral en el nostre món crec que s'ha de parlar, lamentablement, d'una regressió.

-Que si la religió fou l'opi del poble com es va llançar, quantes drogues s'hi ha adherit?...

-La religió quan ha estat sincerament viscuda ha sigut un gran estimul. Recordem els sants Francesc d'Assís, Francesc Xavier, Teresa de Jesús, Pere Claver, Maximilià Kolbe per posar tan sols alguns exemples.

-Des de l'altar, mossèn Sotorra, sou optimista o pessimista?

-Optimista. Recordo les paraules de Jesús als apòstols: Estaré amb vosaltres fins a la fi del món. I també: Us enviaré el meu esperit. Parlant de l'Església diu: Les portes del reialme de la mort no la dominaran. S'ha de fer un sol ramat i un sol pastor. En la història del món, Déu hi és. I té la paciència. El Regne va fent el seu camí. Segurament no seria tan lent si nosaltres no hi poséssim pals a la roda amb les nostres mandres i covardies.

-I des del carrer?

-També optimista per les mateixes raons apuntades.

-Voleu fer-nos una exposició del Sabadell dels anys cinquanta i una altra de la ciutat actual, més densa, més gran?...

-Als 50 Sabadell era més petit, més familiar. Tot a una mesura més humana. Les relacions humanes també. Sense TV la gent tenia més temps per compartir i conviure. Amb pocs vehicles i amb pocs diners la gent vivia més estable. Als 60-70 el creixement a tots els nivells porta a més dispersió en detri-

MONISTROL
CINE FOTO

Fotografia - Cinema

Passeig de la Plaça Major, 4
SABADELL

T O T E N M A R C S

MARC
Sul

Torres i Bages, 13 - Tel. 93 726 49 55 - 08201 SABADELL

Cafes
pont

Avda. Rafael Casanova, 38 • 08206 SABADELL (Espanya)
Tel. 93 726 62 22* • Fax 93 727 00 60

ment de la vida de relació. Avui dia, la proliferació de l'automòbil, la segona residència i la facilitat de viatjar per tot arreu han accentuat la dispersió i tots els problemes que es deriven de les grans concentracions urbanes.

-L'home, ha perdut el bon camí?...

-Els que s'obliden del respecte degut als altres i imposen per la força i la violència els seus criteris, els que creuen que aquí val tot, crec que sí.

-Estem projectant una mena de nova Torre de Babel i cal preguntar-se: és possible posar harmonia en aquest guirigall?...

-És possible en la mesura que hi hagi voluntat de recuperar els valors eterns. És difícil tenir la voluntat de canvi. Aquell emperador de Roma deia: veig el millor i ho aplaudeixo però jo faig el pitjor. I sant Pau parla que sent dintre seu com dues tendències oposades que li dificulten fer el bé.

-Temps enllà establir un debat sobre religió era, més o menys, potable. Actualment és insostenible... Tothom imposa la seva raó. Hom arriba a la conclusió de Pitigilli: Que la raó no serveix per res...

-Tot debat requereix certes disposicions. Hi ha debats que són autèntics diàlegs de sords o unes xerrameques impresentables. Si no hi ha capacitat d'escoltar l'altre i d'acceptar que pot tenir raó no hi ha debat possible. A més a més sovint avui es parla des de la superficialitat. I moltes vegades pel que s'ha de sentir a dir.

-“International Journal of Psychiatry in Medicine”, en un recent article ha dit: “la missa i la Bíblia fan baixar la tensió arterial”. Afegia que els més regulars en la seva pràctica religiosa presentaven, de mitjana, una tensió arterial un 40% més baixa que els menys practicants... Una nova saludable...

-L'experiència ho confirma. Estar en pau amb Déu, amb un mateix i amb els altres facilita un equilibri emocional increïble. Evitar l'ambició, l'enveja, la competència estalvia molts disgustos. Els metges agraeixen trobar un malalt que sigui una persona de fe perquè serà un bon malalt, pacificat i conformat. Un bon col.laborador del metge.

«Al costat d'un extraordinari progrés tècnic i científic no sembla que hi hagi hagut un progrés equivalent en les relacions humanes. Des de Caïn i Abel no hem avançat gaire. Hi ha avui les mateixes passions de sempre.»

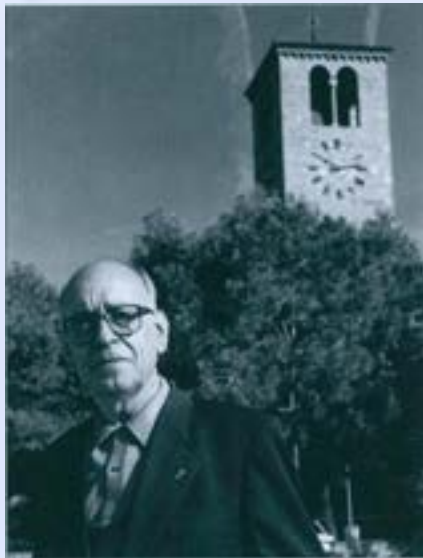

FOTO PERE MONISTROL

«Si els homes no recuperem certs valors i una certa capacitat d'autocrítica començarem el nou mil.leni amb els mateixos tics.»

«Estar en pau amb Déu, amb un mateix i amb els altres facilita un equilibri emocional increïble. Evitar l'ambició, l'enveja, la competència estalvia molts disgustos.»

Dit amb altres paraules, seguir Jesucrist i identificar-se amb el seu programa i procurar donar-ne testimoni dona una pau que no es troba en altres llocs.

-Estem a les portes d'un nou mil.leni. Haurem deixat enrera un segle cruel i sanguinari. Voleu donar-nos un comentari futurista?...

-Si els homes no recuperem certs valors i una certa capacitat d'autocrítica començarem el nou mil.leni amb els mateixos tics. Lamentablement la història de la humanitat des del principi és un seguit de lluites de tota classe. I no obstant seria possible un canvi. Però ha de ser de l'home.

Al capellà (de la Salut –així dit breument-) és de precepte demanar-li sobre el Santuari. Ens diu:

-Continua essent un punt de referència pels sabadellencs. És ben viva la tradició de celebrar-hi el casament. I també els aniversaris. Recordo que una parella fills de sabadellencs traslladats a Sud-amèrica van voler-se casar a la Salut aprofitant les seves vacances per seguir la tradició familiar.

També cal remarcar les visites que en família, particularment o bé en grups vénen al Santuari a veure la nostra patrona la Mare de Déu tot cercant la seva protecció com també el bé inestimable de la Salut.

-I de la parròquia de Sant Salvador, què me'n dieu, amic rector?

-Doncs que estic orgullós del magnífic temple i dels claustres que sota la direcció de Mn. Ernest Mateu i amb la col.laboració de l'arquitecte Francesc Folguera i l'escultor Camil Fàbregas van fer realitat els anys 50 amb l'ajuda de tota la gent del barri. Com a complement de l'església de pedra, continuem construint l'església de pedres vives que són tots els feligresos. Des de l'any 1995 i enmig d'una gran polèmica ocupa la rectoria una casa d'acollida d'afectats de la Sida, que actualment depèn de Caritas de Barcelona. Aquest és el motiu del trasllat de les dependències parroquials a l'altra banda de l'església. Amb ells he trobat sempre un gran acolliment, comprensió i col.laboració.

És fàcil imaginar que el nostre personatge deu tenir algunes anècdotes al llarg del seu sacerdoci. Em promet que m'administrarà alguna. Heu-ne aquí un parell:

-Acabada una de les estades d'estiu a París on era vicari quan em disposava a tancar l'església per marxar la mateixa tarda cap a Espanya, se'm presenta una persona i em dóna 10 fr. perquè celebri una missa a la seva intenció. Era justament el que em faltava per poder subscriure'm a una revista que m'interessava i que ja hi havia renunciat.

-En la mort sobtada d'un sacerdot que vivia sol em demanaren cercar a casa seva un document que calia recuperar i que ningú no sabia on era. D'entrada era cercar una agulla en un paller. Després de voltar per tota la casa i estant observant uns armaris atapeïts de llibres i papers vaig donar un cop sense voler a una estanteria i des de dalt cau un sobre a terra. Era el que cercava.

-El principal tret del meu caràcter?

-La responsabilitat.

-La qualitat que prefereixo en un home?

-L'honradesa.

-La qualitat que prefereixo en una dona?

-L'amabilitat.

-Allò que més m'estimo dels amics?

-La sinceritat i la comprensió.

-El meu principal defecte?

-Sovint no saber dir que no.

-La meva ocupació preferida?

-Llegir i reflexionar en un clima de pau.

-El meu somni de benestar?

-Aconseguir l'equilibri entre el ser i el fer.

-Quina fóra la meva pitjor desgràcia?

-Desviar-me del camí iniciat. Perdre la Fe.

-Què voldria ser?

-Un bon sacerdot al servei de l'Evangeli i dels germans.

-On desitjaria viure?

-Allà on pogués ser més útil en l'exercici del meu ministeri.

-Quin color prefereixo?

-El verd perquè em fa pensar amb l'esperança.

-Quina flor prefereixo?

-La rosa roja abellutada. També alguna flor boscana minúscula si l'observo amb atenció.

-Quin ocell prefereixo?

-L'oreneta. També el rossinyol per la bellesa del seu cant.

-Els meus autors preferits en prosa?

-Sant Agustí, Sant Joan de la Creu, Cardó, Martín Descalzo.

-Els poetes preferits?

-Verdaguer, Costa i Llobera, Ruyra, Mn. Camil Geis.

-Els herois de ficció?

-El Quixot.

-Les meves heroïnes de ficció?

-Cap.

-Els meus compositors preferits?

-Bach, Haëndel, Schubert, Brahms, Vitoria i Palestrina. El gregorià.

-Els pintors predilectes?

-Romànic català. Miquel Àngel. El Greco. Velázquez, Vila Arrufat.

-Els meus herois de la vida real?

-Les persones que no defugen les seves responsabilitats i continuen lluitant malgrat tot. Els màrtirs de tots els temps.

-Les meves heroïnes històriques?

-Maria, la mare de Jesús. La mare dels macabeus que va animar els seus set fills a suportar el martiri abans de renunciar a la seva fe. La Mare Teresa de Calcuta.

-Els noms que prefereixo?

-Jordi, Pere i Josep em resulten particularment agradables.

-Què detesto més que res?

-La irresponsabilitat. La mentida.

-Quins caràcters històrics menyspreo més?

-Els fanatismes. Hitler i Stalin.

-Quin fet militar admiro més?

-Cap.

-Quina reforma admiro més?

-El Concili Vaticà II, que és un esforç per mostrar una església més fidel a Jesucrist i més a prop dels homes.

-Quins dons naturals voldria tenir?

-La bondat i la paciència.

-Com m'agradaria morir?

-Amb la consciència desperta i amb la sensació d'haver intentat respondre a la missió rebuda.

-Estat present del meu esperit?

-Pacífic i tranquil.

-Fets que m'inspiren més indulgència?

-Els disbarats fruit de la ignorància.

-El meu lema?

-Mantenir l'esperança en la Providència.

-Com sóc?

-Pacificador. Serios. Reflexiu.

-(Veritatem imitari.)

PERFIL

Testa descoberta,
amb frontís ample, ample com la porta
de l'església.
Capellà a qui no li agraden les capelletes...
Pausat en el dir i en el fer.
Ell és tota una lliçó cristiana:
oració i obediència.
Aquest, de fet, és un camí per
guanyar-se el cel...

